

Párbeszéd magammal...

— *Fénytelen napok a napjaim,
testemet szorítja szörnyű kín,
cipőm lyukas talpán keresztül
latyak tesz beteggé megint.
Ebédem ma is a megszokott
hat fillérért fekete kenyér,
kedvem is borús már hónapok óta . . .
Furcsa, hogy az ember csak megél
mocsokban, kínban és szörnyűségben
és olykor jó nagyokat nevet,
pedig nincs semmije, senkije
és elégedett, ha naponta ehet . . .
Keserű napok a napjaim,
lesz-e itt valami, lesz-e, lesz
emberi, igazi, öröme derítő,
amiért küzdeni érdemes,
amiért eltérni — feszülő haraggal —
a nyugös robotot kell és muszáj . . . ?*

— *Tarts ki a helyeden, nem te vagy egyedül,
ne törődj véle, ha hallgat a száj,
figyelj és fülelj és add tovább suttogva
s ha úgy érzed lehet: kiabálj.
Érdemes, érdemes, bírnod kell, ki ne dőlj
s ha itt lesz az idő, oda állj!*